

mere end et Skin, og det ikke skal være Meningen, at man vil tage den Berlingske Tidende for hvilken Pris, den kan faas —, da kan Udvalget ikke anfæ dette for heldigt, thi en saadan selvstændig Bekjendtgjørelsestidende vil egentlig sige en Tidende, der kun udkommer 1 eller 2, høist 3 Gange ugentlig, og som i hvert Tilfælde paa ingen Maade kan udkomme hver Dag, medens man maa anfæ det for aldeles nødvendigt eller dog for det Uønskelligste, at en Bekjendtgjørelsestidende udkommer hver Dag. Hvad den anden Udvei angaar, den nemlig at benytte den Berlingske Tidende, da er dette ganske vist det Hidtilværende, men det kan ikke være nogen Hemmelighed for Noget af de ærede Herrer, at den Berlingske Tidende i Kraft af, at den indeholder alle offentlige Bekjendtgjørelser, faar en Indflydelse og en Vægsbeds, som den maaste ellers ikke vilde have, og derved bliver istand til at skaffe sine Meninger en Udbredelse, som de maasse fortjene og maasse ikke fortjene; det bevrer paa, hvem der er Redaktør, om det er en heldig Personlighed eller ikke. Dertil kommer, at Berlingske Tidende har en ikke ringe Forbindelse med Regjeringen, medens paa den anden Side Regjeringen dog ikke saaledes har Hals og Haand over den, at man ubetinget kan sige: Nu taler Regjeringen og nu taler den Berlingske Tidendes egen Redaktion. Den Udvei altsaa, som Regjeringen har søgt at vise i sit Lovforslag, har Udvalgets Flertal ikke anset for heldig, og vi have derfor maattet tage under Overveielse, om ikke den Tanke, der findes i Flertallets Forslag under Nr. 1, og som ingenlunde er ny, maatte findes at være den heldigste. Det er jo Regjeringens oprindelige Tanke fra 1864, som paany tages op, og som i Sessionen 1869—70 fik et ikke ringe Antal Stemmer for sig i Landstinget; det vil erindres, at afdøde Dr. Lehmann var Ordspører for denne Tanke. Han paaberabte sig navnlig, at det ikke var rigtigt at give private Meninger, som Følge af det Privilegium, det vedkommende Blad havde, en Støtte og en Udbredelse, som de ellers ikke vilde have, altsaa vor Tanke er ikke ny. Udvalget ifjor var ogsaa egentlig principielt stemt derfor, men da man var bange for, at Intet skulde komme ud deraf, og da man den Gang troede, at der ad Overenskomstens Vej kunde opnaas Noget, gik man ind paa en saadan Overenskomst; denne Overenskomst viste sig imidlertid ikke at kunne føre til Noget, og Udvalgets Flertal har derfor indtaget sit oprindelige Standpunkt. Efter Udvalgets Flertals Affattelse af den nye § 1 skal jo herefter Statsbidenden — som vi have tilladt os at kalde den — udgaa daglig, og skal indeholde for det Første alle officielle Bekjendtgjørelser, som hidtil have været indrykkede enten i Berlingske eller i Stiftstidenderne; men da det var os om at gjøre, at Tidenden udkom daglig, saa have vi tillige været nødsagede til at skaffe den et andet Indhold, og vi have saa meget

mere Grund til at gjøre dette, som vi tro, at det vilde være i det forretningsførende Publikums Interesse, at denne Tidende faar det samme Indhold, som oprindeligt var paatænkt i 1864 af Regjeringen, og i 1869—70 af et betydeligt Mindretal i Landstinget, nemlig den nuværende Ministerialtidendes Indhold. Derved er det imidlertid slet ikke givet, at Udvalgets Flertal ligesvem er gaaet ud fra den Forudsætning, at der selvfølgelig maatte finde en Deling Sted mellem de to Arter Bekjendtgjørelser, nemlig almindelige Bekjendtgjørelser, og den anden Del, som vi betegne ved Ministerialtidendens Indhold. Det er tværtimod vor Mening og vort Ønske — og jeg kan udtale paa Flertallets Begne, at dette forudsætte vi som selvfølgelig — at Administrationen vil træffe en saa fornuftig Inddeling, som det er muligt. Fremdeles skal den nye Tidende indeholde, hvad Regjeringen officielt maatte have at meddele. Nu har den som bekjendt Berlingske; men det er ganske vist, som jeg allerede har anført, nu noget vanskeligt at se, naar Meddelelsen er officiel og naar ikke. Der er ikke mindste Tvivl om, at den til sine Læser er officiel; men vi ville skaffe Visshed til Veie, idet Regjeringen i denne Tidende faar Plads til en officiel Del, forsaavidt den maatte finde sig foranlediget enten til at meddele Noget eller til at berigtige Noget. Derved veed man, at man har Regjeringen for sin Haand, og ikke en eller anden privat Mand, eller et eller andet mere eller mindre agitatorisk Parti. Fremdeles kan jeg ikke se, at der er Noget til Hinder for, at denne Tidende optager Alt, hvad der paa nogen Maade staar i Forbindelse med Staten eller det Offentlige, og derfor siges det i Slutningen af Paragrafen, at i Statsbidenden kunne ogsaa indrykkes alle Bekjendtgjørelser, der angaa Retshandler (frivillige Auktioner, Licitationer osv.) og alle frivillige Bekjendtgjørelser fra kommunale Myndigheder osv.; at vi derimod ikke ubetinget overhovedet have taget alle Bekjendtgjørelser med, haaber jeg, at man vil finde rigtigt. Jeg vil ikke sige, at der vil være nogen stor finantiel Binding ved denne Ordning af Sager; der har vel overhovedet kun een Gang været tænkt paa eller talt om nogen finantiel Binding ved Omordningen; det var i 1866, da den daværende Finantsminister — den nuværende Indvrigsminister mente, at det var bedst strax at tage Privilegierne bort, og at der ingen Uret var deri, for at skaffe Statskassen en Indtægt. Jeg tror ikke, at der her vil blive nogen stor Indtægt, især naar Abonnementsprisen sættes meget billig; men paa den anden Side maa vi dog tro, at eftersom det ikke er et lille Beløb, som Berlingske nu har af Bekjendtgjørelserne, og da Bekjendtgjørelserne i Stiftstidenderne nu ogsaa skulle ind i den nævnte Tidende, saa vil det kunne indbringe ikke saa Lidet, og vil kunne dække i det Mindste den ikke ubetydelige Udgift, som vi nu have ved Ministerialti-